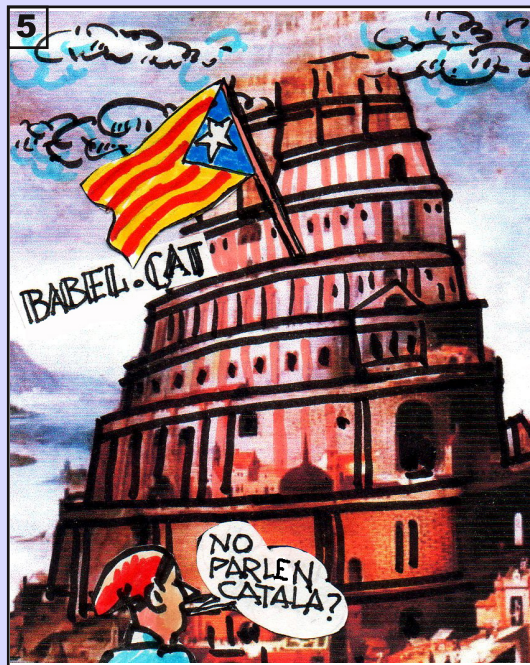
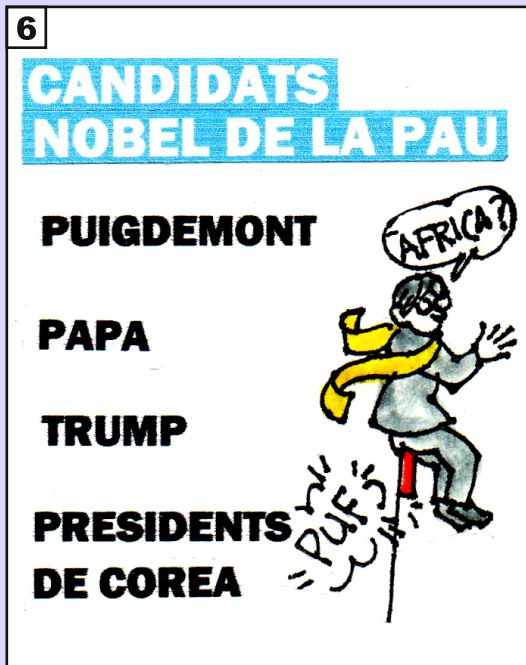

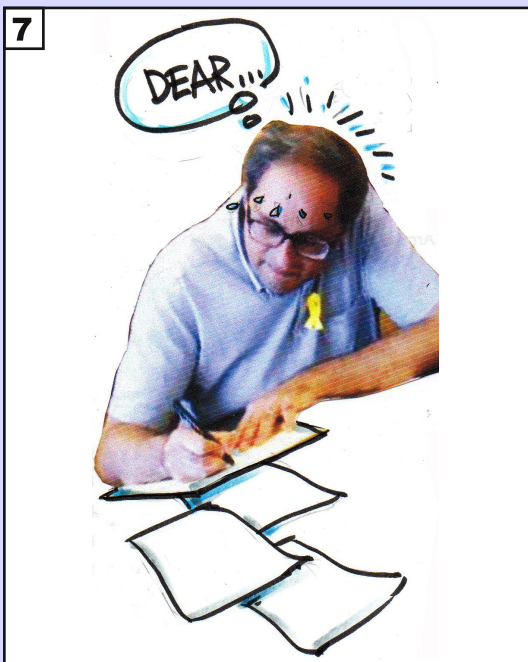
Millo, molta medalla però al Fossar de les Moreres mai no hi serà enterrat.

No és que els independentistes no s'entenguin és que no tenen ascensor.

La diplomàcia espanyola contra el Nobel a Puigdemont. No calia!

Un president previsor. Torra felicita el Nadal a les autoritats mundials.

Reacció mundial a l'ultimàtum de Torra: "Qui és aquest?"

Rato convicte: exvicepresident espanyol, expresident de Caja Madrid.

Alcalde, ministre, convicte. Serra va pel camí dels polítics espanyols.

La Caixa: la seguretat dels pobres i de l'extrema dreta. En procés penal.

SETMANARI REPUBLICÀ POLÍTIC/SATÍRIC CATALÀ

4. La Guàrdia Civil condecora a Millo per la seva gestió durant el temps que Catalunya va patir l'article 155. Que en essència va consistir en ordenar càrregues contra la població civil. Ell s'ho mirava des de darrera una doble filera de policies. Un valent, el tio.

5. Després de la plaga dels piolins, de la premsa espanyola i de Ciutadans, Catalunya pateix la plaga de la confusió. Potser no arribarem a la independència, però bíblics, ja en som.

6. Veient la llista dels guanyadors anteriors, Puigdemont no pot arribar a Premi Nobel de la Pau: no ha matat a ningú.

7 i 9. El president de la Generalitat és un dels dirigents mundials amb més idees per neurona quadrada. Ara, l'únic que falta és que en tingui alguna de bona. Si més no, alguna que no faci riure. Per sort, la contaminació acústica mundial disminueix proporcionalment a les intervencions que fa el president Torra. Ni Déu s'atreveix a contestar les seves propostes.

8. El puritanisme que caracteritza als membres de Karlitus, sense excepció, fa difícil poder imaginar el tipus de relació entre Inés Arrimadas i el seu marit. És un problema que tenim a la redacció. El més greu és que tampoc sabem imaginar com pot relacionar-se l'Arrimadas amb la resta de l'espècie humana.

10. 11 i 12. Les retirades són sempre dures. Un esportista, un gestor, un cantant, un moribund... a tots ens costa deixar aquella feina o aquella vida que havíem estat odiant durant quaranta anys... però les actuals retirades dels polítics espanyols, més que tristes són deplorables, com una filera de presoners caminant per l'estepa nevada camí del camp de concentració amb una ferida al cap o a la cama, sense afaitar... i tot en blanc i negre. El que resulta curiós i simptomàtic és que aquesta escena faci riure i ens doni un punt d'esperança.

PD: Mentrestant tot segueix igual!!!